

KÁLVINISTA SZEMLE

A SZLOVÁKIAI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ
HIVATALOS LAPJA

LXXXVII. évfolyam

4. szám

Komárom, 2016. április

Ára 35 cent

AZ ÉLET MEGY TOVÁBB?

Non plus ultra, azaz *nincs tovább* – hirdették a hajósok számára évszázadokon keresztül a Héraklész oszlopainak is nevezett Gibraltári-szoros szikláit: semmi nincs, amiért innen érdemes lenne tovább hajózni, ez itt a világ vége.

A 15. század végéig mindenki ezt hitte. Míg nem Kolumbusz elindult nyugat felé és hazaérkezését követően, az új földrész felfedezéséről szóló beszámolóit egy csapásra mindent megváltoztattak. Világossá lett, hogy *plus ultra*, azaz *van tovább*. (Ezt hirdeti Spanyolország címerfelirata mind e mai napig.) Vajon mi lehet a halál, a „halál vizein” túl? – találgatta évezredekön keresztül a mindenkori ember. Mi történik elhunyt szeretteinkkel? Talán nincs is tovább? Az ószövetségi kijelentésekből sem derül ki egyértelműen mindez igazán. De akkor, amikor az idők teljességében Isten aláküldte egyszülött Fiát, a golgotai halálát követő harmadik napi feltámadásával azonnal egyértelművé vált, hogy igenis, van tovább! Van élet – örök élet – a halál után.

A feltámadás ünnepe után és a mennybemenetel ünnepe előtt vagyunk. Az evangéliumok tanúsága szerint, feltámadását követően, Jézus több alkalommal is megjelent tanítványainak. Tapasztalhatták jelenlétét, újra együtt örvendezhettek, megbizonyosodhattak afelől, hogy Urukna a saját feltámadásáról mondott tanítása igaz volt. Minden adott volt ahhoz, hogy tapasztalataikat továbbadhassák, mások előtt örvendezve bizonyosságot tehesse nek a feltámadott Úrról és az Ő tanításának igazságáról.

Ezzel szemben, a János írása szerinti evangélium 21. fejezetében azt olvassuk, hogy Simon Péter néhány tanítványtársával halászni megy. Valahol érezzük, hogy nem kapcsolódás céljából teszik ezt. Néhányukról tudjuk, hogy elhívásuk előtt is halászok voltak. Nem mást tesznek tehát, mint visszatérnek oda, ahonnan indultak. Igen, ők, a kiválasztottak.

Ezzel a cselekedetükkel mintha azt üzennék, hogy ők hitelesnek tartják ugyan Jézus tanítását, feltámadása is egyértelmű számukra, azt is tudják, hogy van tovább a halál után, de az életnek tovább kell mennie. Számukra az igazán biztos dolog nem más, mint a két kezük munkájának a gyümölcse, hiszen elhivatottság ide vagy oda, ők attól akár éhen is halhatnak. Jézus már nincs közöttük, a vele megszóított élet nincs tovább.

Most, mielőtt pálcát törnénk felettük, gondoljunk csak magunkra. Van tovább a halál után, minden okunk megvan az örömről – hirdette számunkra is a húsvéti evangélium (Folytatás a 2. oldalon)

Felhő a nap előtt

A bontakozó tavasz fényes reggelén, mivel ragyogott a nap, tavaszi illat szállt a levegőben, könnyebben szelte a kilométereket, mosolygósabban szedte a lábát. Igaz, az első órája elég unalmasan telt, sőt a második sem hozott túl sok izgalmat, de aznap az sem számított: itt a tavasz! A kávéautomatából nem kapta meg a kifizetett kávéját. Nem baj! Nem engedi, hogy elromoljon a kedve. Majd próbálkozik a városban, úgymint üres órája lesz. Ahogy bandukolt, egy zenede ablakán kiáramló csodás dallam keveredett a tavasz hangjaival. Megállt, az órájára nézett. Egy röpké élvezet belefér, gondolta. Belépett a kapun, a folyosón megállt az ajtó előtt, ahonnan a zongora hangja hallatszott. Szép. Gondolta. – FiataleMBER! Keres valakit? – támadt rá a portás. – Köszönöm nem, csak élvezem a hangokat. – Arra itt nincs mód! Csak igazgatói engedéllyel tartózkodhat itt idegen. – De én csak állok és hallgatom – próbálkozott. – Menjen ki, vagy rendőrt hívok! – mondta ellentmondást nem tűrően a „hatalom”. Ahogy sétált visszafelé, valahogy már tompult a tavasz ragyogása. A főbejárat üvegajtóján besétálva épp azt figyelte, mennyire tudta elrontani a hangulatát a portás viselkedése, amikor... – Miért hagyta nyitva az ajtót? – szólt rá az egyetem kapujának az öre. – Mert azt tanultam, hogy olyan állapotban hagyjam mindig az ajtót, ahogy találok. Azt hittem szellőztet. – Elegem van az okos diákokból! – morogta „bölcsen” a portás. – Neked is van olyan, hogy este azt gondold, kár volt kilépni a házból? – kérdezte anyját este. Az anyja a prédikátort idézte: *Nincs semmi új a nap alatt.*

Kis Lucia

Juhász Gyula

Imádság a gyűlölködőkért

Én Jézusom, te nem gyűlölted őket,
A gyűlölőket és a köpködőket.

Szeretted ezt a szomorú világot
S az embert, ezt a nyomorú virágot.

Te tudtad, hogy mily nagy kereszt az élet
És hogy fölöttünk csak az Úr ítélhet.

Szelíd szíved volt, ó, pedig hatalmad
Nagyobb volt, mint mit földi birtok adhat.

A megbocsájtást gyakoroltad egyre,
Míg égbe szállni fölmentél a hegyre.

Ma is elégszer hallod a magasban
A gyűlölet hangját, mely égbe harsan.

A gyilkos ember hangját, aki részeg
S a szeretet szavát feszítené meg.

És Jézusom, most is csak szánd meg őket,
A gyűlölőket és a köpködőket.

Most is bocsáss meg nekik, mert lehet,
Hogy nem tudják tán, mit cselekszenek.

Az élet megy tovább?

(Befejezés az 1. oldalról)

um. Ám a húsvét elmúlt. Talán örzünk a szívünkben valami bátorító, reményt kel-
tő ígét, tanítást az ünnepi istentisztelete-
ken elhangzottakból, olyat, mint bűnboc-
sánat, megváltás, feltámadás, örök élet...
és ennyi.

Körülvesznek a hétköznapi gondok, ki-
hívások, próbák és mit mondtunk? Ugyan-
azt, amit a tanítványok is hirdettek csele-
kedetükkel: van tovább, de fontosabb a
megélhetés. Van tovább, de fontosabb az
életben a sok könnyöklés árán kiharcolt po-
zíció megtartása; fontosabb, mindennél
fontosabb két lábbal a realitás talaján
állni.

Az ilyen gondolkodásmódnak fájda-
lmasak a következményei. Reményvesz-
tettség, megkeményedés, kilátástalanság
az osztályrésze annak, akinek a hétköz-
napjaiban ilyen formában nincs jelen az
Isten. Ki ne hallott volna vigasztalhatat-
lan gyászolókról, nehéz próbáik hordo-
zásában hitehagyottakká váltakról, a
saját kilátástalanságukat, frusztráltságukat
Istene szíven kérőkről. Jézus nélkül, ön-
megvalósító szándék által vezérelve, az
ember ennyit képes kisajtolni önmagá-

ból. Ilyen formában szó szerint nincs to-
vább. A földi élet megfeneklik. Sokan in-
dultak egyszer Jézussal, ám valamiért célt
tévesztettek. Ezt nevezzük elveszettség-
nek, elveszett állapotnak. Ám „az Ember-
fia azért jött, hogy megkeresse és megtar-
tassa az elveszetteket” (Lk 19,10).

Lassan véget ért a halászzattal eltöltött
éjszaka a tanítványok számára. Minden
erőlködésük ellenére sem sikerült vala-

mit fogniuk, és ekkor valaki a partról meg-
szólította őket: „*Fiaim, nincs valami en-
nivalótok?*” (Jn 21,5a) – Jézus volt az.
Ezzel az átlagosnak tűnő kérdéssel szem-
besítette elhívottait azzal, hogy nélküle
lehetetlen eredményt felmutatni. Nem
korholta őket, csupán szelíden tanácsol-
ta: *vessétek a hálót a hajó jobb oldalán a
vízbe.* Az eredmény: százötvenhárom

Az ÚR színe előtt

Atyám, vétkeztem ellened és em-
bertársaim ellen, nem vagyok méltó,
hogy fiadnak hívattassam. Bocsáss
meg nekem! Tudod eltévelyedése-
met, tudod, hányszor feledkeztem
meg rólad, cselekedtem akaratom el-
lenére. Hányszor voltam rest az imád-
kozásra, szeretetlen embertársaim-
mal, engedtem bűnös hajlamaimnak,
tisztátalan érzéseimnek, szenvedé-
lyes gerjedelmeimnek. Semmit sem
akarok eltíkolni előtted. Te nyisd meg
szememet, hogy igazán megismer-
jem magam. Hová meneküljek a bűn-
bánat napján, ha nem tehozzád és
Krisztushoz, akit Megváltómnak ren-
deltél? Tisztíts meg engem minden
bűnöntő! Tudom, hogy jóságod és
kegyelmed mindörökké ugyanaz ma-
rad; a Te jótéteményeid sokasága és
változatlan hűséged: zálog és bi-
zonyosság előttem. Nem tudom elő-
számlálni áldásaidat, amit adottál ne-
kem! Minden útmutatás, amit küld-
tél, minden öröm, amit Te szereztél,
mindez atyai irgalmad bizonyosága.
Ébreszd fel szívemben a hálát, hadd
váljék bennem Szentleked által élet-
té és cselekedetté.

(Zinzendorf Miklós)

nagy hal. Jézus szavára hagyatkozva, a ta-
nítványok egy újabb csodának váltak ré-
szeseivé.

Jézussal élni, őrá tekinteni, benne bí-
zni, Őt szolgálni – ha mindez egyben van,
akkor van tovább. Világosan hirdette, hogy
az Ő követése az ember teljes engedel-
mességét, önmegtartóztatását kívánja.
Mindenkori tanítványainak küldetését ab-
ban állapítja meg, hogy legyenek a világ
világossága, a földnek sója, az Ő bizony-
ságtévői a föld végső határáig.

Feltámadása új távlatokat nyitott szá-
munkra is. Mi – az első pünkösöd után
élők – immár tudjuk, Lelke által közöt-
tünk és bennünk él, avégre, hogy keresz-
tyéni megbízatásunkhoz erőt, kitartást és
reménységet adjon szívünkbe.

Alázattal és töredelemmel kell meg-
vallanunk viszont azt is, hogy a Lélek ere-
je sokszor fogyatékos, erőtlén a mi szívünk-
ben.

Ezért szükséges, hogy mi is alázattal,
ismételten kérjük: *Uram, növeljed a mi
hitünket! Ha nem egyszer meg is inogtunk
és hűtlenek is voltunk hozzád, szeretünk
téged, mert tudjuk, hogy bukásunkból te
tudsz egyedül felemelni és az új élet bizony-
ságtévőivé tenni.*

Parti Tibor

Amikor Jézus kimondta, hogy „elvégeztetett”, megdicsőítette az Atyát és elhárított minden akadályt. Ő maga is megdicsőült és odaülhetett az Atya jobbára, tisztelettel és fenséggel megkoronázva. Mikor elhangzott ajkáról az „elvégeztetett”, legyőzte a bűnt, a Sántát, a halált.

Kedves Olvasó! Képzletben menjünk el a Koponya-helyre, azaz a Golgotára. Ott a nagy tömeg, amely még pár napja éljenezte Jézust, palmaágakat szórt a lába elé, hozsannát zengett a Dávid Fiának, dicsőítették Őt. Most egyhangúan zúgják: „feszítsd meg!” Az Isten Fiát, aki emberré lett, büntelen életet élt, aki számtalan csodát tett, gyógyított: vakok láttak, bénák jártak, megkövözöttekről lehullottak a rabláncok, akinek számtalan ellensége volt, de barátja nem.

Odavonszolják Jézust a kereszthez, odaszögezik az átok fájára, két bűnözővel együtt, akik talán szinté azt kívánják, „feszítsd meg!”, mint a nagy tömeg. Egy kis csoport bár elhitte, amit látott, de a többség nem hitt Benne.

Te melyikekhez tartozol? A Te húsvéti ünneped miről szólt?

Az egyik latornak megnyíltak lelki szemei Jézus könnyöregését hallva: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek” (Lk 23,34b). Benne valami felébred, elismeri, hogy ő méltán van a kereszten, jogosan szenved – bűnös és azonnal megragadja az alkalmat: „Jézus, emlékezzél meg rólam...”. Elismeri Jézus nagyságát, hatalmát, hogy Ő király, akinek van országa, hatalma és egyszer visszajön. Elismeri, hogy Jézus új szívet ad és eltörli a bűnt. A lator számára ez volt az első lehetőség és egyben az utolsó is, hogy megtérjen: és ő élt vele. Mielőtt a nap lement volna, a lator ott volt Jézussal a paradicsomban. Ez a bűnvallás elég volt az üdvösséghez.

Bár a tömeg látta Jézus csodáit, mégsem hittek benne. Jézus újra felteszi a nagy kérdést: ha újra visszajön, „vajon talál-e hitet a földön?”

Jézus feltámadt és él! Nem maradt a kereszten. Jézus él! Nem kell sem virágot, sem pedig koszorút rakni a feszületre, mint a halottak sírjára szokás tenni. A harmadik nap a sír megnyílt és Ő feltámadt.

Kell-e a jézusi kegyelem?

A kereszti szimbóluma, jelképe Jézus áldozatának, ami arra emlékeztet, hogy mi ment végbe nagypénteken a Golgotán: bűnné és átokká lett értünk, hogy szabad bemenetelt biztosítson az Atyai házba. Jézus él, ott áll az Atya előtt és esedezik érte és értem. Még a kereszten sem magával foglalkozott, a kínokkal, amelyek gyötörték, a szégyennel, a vérző sebekkel, ott is azért könyörgött, hogy az Atya bocsásson meg, mert „nem tudják mit cselekszenek”.

Valóban sokszor nem tudjuk, mit cselekszünk, mikor szégyent hozunk Rá, mikor például egy átszórakozott éjszaka után odaállunk úrvacsorát venni – néha félig mámorosan. Vagy mikor évente kétszer odaállunk az úrasztalához, mert „szívességet akarunk tenni” Istennek, mert – gondoljuk – ennyi elég.

van üdvösség! Érted?! Korona vár és fehér ruha, miért nem kell neked?!

Évekig látogattam egy idős nénit, aki depressziós volt, mert igen félt a haláltól. Többször beszéltem neki Jézus szeretetéről, de nem hitt Benne. Egyik nap letérdeltem és úgy imádkoztam érte. De mikor hirtelen felálltam, azt láttam, hogy az arcát eltakarva csendben nevetett. Annyira sajnáltam... Nemsokára meghalt, elköltözött. Hogy hová? Amit vet az ember, azt aratja... Bár szomjazott, nem akarta az élet vizét.

A szomjúság az az emberi nyomorúság, mikor hallja valaki az ígét, de az nem ver gyökeret a szívében, az ima is csak üres szó, nem lelki táplálék a számára, nem fogadja el azt – így fog szomjazni az az ember majd a kárhozatban. „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és

„Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet”
(Jn 4,10b).

Mikor mindenben és mindenkiben hiszünk, csak Benne nem. Mikor lopunk, csalunk, hazudunk, akkor az Ő szent nevét tapossuk.

Mégis: bárki vagy, bármilyen nagy a bűnöd, Ő sohasem utasít el! „Aki én-hozzám jön, azt én nem küldöm el” (Jn 6,37b).

Pontosan ismeri a helyzetedet, a szívedet, látja kísértéseidet, amelyeket lehet, átélsz most, de ott áll az Atya előtt és esedezik érte (Lk 22,31–32). Ő, aki a pokolnak és a halálnak kulcsát a kezében tartja, azt mondja: „ma velem leszel a paradicsomban”. Nem kell tisztító-tűzbe menned, vagy a pokol előszobájában várnod, mert az nincs! Azonnal

igyék” (Jn 7,37). Jézus szomjazott a kereszten a testét gyöttrő kínoktól, a láztól, de főleg szomjazott az elveszett lelkek miatt, akik nem vágnak az életet adó víz után. Ma is kínálja az élet vizét, vágyik arra, hogy megmentsen, hogy kiragadjon a pokol torkából: azért halt meg, hogy élj. Erről szól a húsvéti ünnep. A te húsvéti ünneped is erről szól? Kell ez a kegyelem? Jézus szomjazik, mert veled akar vacsorálni, veled örülni, sírni, hű társad akar lenni az úton, pásztorolni akar, hogy ne tévedj el, megelégténi, hogy semmiben ne szenvedj hiányt, veled akar lenni minden napon, a világ végezetéig. Kell-e ez a kegyelem?

Varjassi Ibolya

Véget ért egy fejezet

Süll Tamás neve évek óta összefonódik a Fireszével. Résztvevőként kezdte, aztán vezetőként, koordinátorként szervezte az ifjúság számára az alkalmakat. 2011 óta főállású lelkésze a nyugat-szlovákiai régióban a Firesz – Duna Mente területi egységnek. Március 19-én viszont elköszönt.

– **A Firesz – Duna Mente márciusi közgyűlésén lemondott az elnöki és a vezetőségi posztjáról. Miért?**

– A Fiatal Reformátusok Szövetségének az alapszabályzata alapján Firesz-tag csak 38 éves koráig lehet valaki, amiből az is következik, hogy vezető is csak addig lehet. Én pedig idén májusban töltöm be a 38. életévet. A lemondásomat tehát nem hirtelen hoztam meg, hanem már tudatosan készültem rá, hogy átadhassam a stafétát. Nagyon jónak tartom a változást, de természetesen jó, ha az ember felkészül rá.

– **Az miképp alakult, hogy ifjúsági lelkész lett Önből?**

– Már teológus korom óta szerves része volt az életemnek, hogy foglalkoztam az ifjúsággal. Először „csak” a táborok szervezésében vettem részt, aztán jött hozzá fokozatosan a sok-sok különféle alkalom, ahol rengeteg időt tölthettem el a fiatalokkal. Ez még a külföldi tanulmányaim ideje alatt sem szűnt meg, és amikor gyülekezeti lelkész lettem, akkor is végeztem. Aztán, amikor már ötödik éve szolgáltam gyülekezeti lelkészként Kulcsodon, akkor kezdem úgy érezni, hogy az egyik szolgálat a másik rovására megy, illetve, hogy a családi életünk szorul mellékvágányra. Döntés elé kerültem: vagy a gyülekezeti szolgálatot viszem tovább, vagy a Fireszt. Mindkét terület teljes embert igényelt. Mivel viszont nem láttam más lelkészt, aki felvállalta volna a régiókban a Firesz vezetését, én pedig szívesen csináltam, lemondtam a megválasztott lelkészi státuszomról, és kérvényeztem – az országos vezetőség jóváhagyásával – a Zsinati Tanácsnál, hogy engedélyezzék, hogy főállásban lehessen ifjúsági lelkész. A Tanács mérlegelt, majd 2011-ben kinevezett.

– **Teljes erőbedobással végezhetette ezután azt, amit korábban „mellékállásban” csinált. Visszatekintve, mit érez az elmúlt időszak legnagyobb eredményének?**

– Eredménynek könyvelem el, hogy folyamatos dinamikával fejlődött a szervezet és benne az egyének. Minden egyes alkalmat úgy éltem meg, hogy mindig a legutóbbi volt a legjobb, mert láttam, hogy a fiatalok vágnak a szeretetre, amit meg is élhettek. Néhányat mégis kiemelnék: az

Imasátor, amit a fiatalok mindig újragondolva és újraformálva hoztak létre, mely sok alkalommal kiemelkedett a többi programpontra közül. Eredményes programunknak számítom azokat az évközi tüneményeket, melyek sikerében eleinte sokan kétkeltek: mind az anyagiak miatt, mind pedig amiatt, hogy tartottak a szülők ellenkezésétől, hogy nem engedik majd el a gyermekeiket egy teljes hétvégére. De Istennek hála, nem így lett, hiszen az egyik legközkedveltebb alkalmunk volt a tinik körében. Sikeresnek ítélem programunk volt még a 2014-es Református Ifjúsági Találkozó, azaz az Élesztő, melynek főkoordinátora lehettem – az is egy csoda volt!

– **És ha szabad kérdeznem, mi jelentette a legnagyobb csalódást?**

– Nem tudok csalódásról – talán mert túl jól ismerem az embereket. Bár a tinikben lehetne sokat csalódnia, hiszen sok mindent megígérnek, az utolsó pillanatban pedig változtatnak – de én ezt sosem éltem meg csalódként, mert tudom, hogy ilyenek, én így szeretem őket. Az viszont elszomorít, amikor a felnőttektől lemondóan hallom, hogy *ezek a mai fiatalok*,

Süll Tamás

mert akkor azt gondolom, hogy semmit sem értenek a fiatalok világából, vagy nem akarják megérteni, pedig mindenki volt egyszer fiatal... És kérdelem én, mi felnőttek, kellően jó példával járunk a fiatalok előtt?

– **Hogy folytatná a mondatot: Annak örülnék, ha...**

– Ha a gyermekeim is, amikor majd serdülnek, megtalálnák a lelki közösséget, és ha lennének, akik majd őket vezetik a hitéletben. De annak is nagyon örülnék, ha végre nem azt mondanák egyesek, hogy a Firesz egy túlságosan zárt közösség, hanem végre meghallanák a meghívások sorozatát, és személyesen megbizonyosodnának róla, hogy milyen is a Firesz. Örül-

nék, ha az egyházunkban mindenki sajátjának tudná ezt a fiatalokkal foglalkozó szervezetet. Persze, ehhez némi szemléletváltásra lenne szükség: első lépésnek nem lenne rossz, ha mondjuk, részt venne mindenki, aki véleményt alkot, egy Firesz alkalmon.

– **A két nagy fireszes „saját projekt” a már említett Élesztő és az Imasátor. Mi jut eszébe, ha visszagondol rájuk?**

– Élesztő: sok lelkes szolgálatkész fiatal, komoly előkészületek, Isten ünnepe. Imasátor: szönyegek, madzagok, labirintus, hely, ahol megáll az idő, a Szentlélek jelenléte, térdre borulás, könnyek, ima. Az egyik Csillagponton, ahol közel 3000 fiatal vett részt, volt, aki az Imasátor kapcsán megjegyezte, hogy jó látni, hogy Felvidéken lelki ébredés zajlik.

– **A beszélgetésünk címe, hogy Véget ért egy fejezet. De az is lehetne: Kezddik egy új fejezet. Hogyan tovább tehát, mire készül?**

– Miért? Mire készülhet egy lelkész? Vannak alternatívák a lelkészi szolgálatban? Elnézést a visszakerdezésért! Természetesen készülök, tervezek. Most sem hagyományos... a fiatalokkal való foglalkozásom utóbbi öt évében több ifjú párral foglalkoztam. Látom a szerelmes párokat, és nagyon motivál, hogy célirányosan foglalkozzak velük, mert látom a tömérdék sok válást és a tönkrement házasságot is – melyek közül szerintem jó párat meg lehetne menteni. Elkezdtem képezni magam a párkapcsolati tanácsadásra, és tervezek egy irodát nyitni, ahol párkapcsolatokkal szeretnék foglalkozni. De szeretném tovább vezetni a komáromi SJE egyetemi gyülekezetének a közösségét, hiszen most már több idő jut rá, és szívesen vállalom még az ifjúsági lelkész feladatait a Fireszben, hiszen ez a megbízatás nem kötődik tisztséghez. Egyelőre várom a Zsinati Tanács választát.

– **Tudná számszerűsíteni az elmúlt éveket?**

– Épp most készíti a vezetőség egy olyan adatbázist, amely alapján pontos adatokat lehet majd kimutatni, de jelenleg (a teljesség igénye nélkül) a következőképp tudom összegezni az elmúlt húsz évet: közel harminc tábor, hetven hétvége, százhusz egynapos alkalom, és számtalan vezetői és egyéni megbeszélés. Rengeteg téma és közkedvelt program, melyeken közel 13 ezer résztvevő vehetett részt. Talán nem csoda, hogy ezek engem is folyamatosan lelki frissességben tartottak és hitben segítettek növekedni. Szemem előtt rengeteg fiatal arc van, akik egyen-egyenként mind gyöngyszemek! Bennem hála és öröm van!

–kl–

Országodba befogadtál

A Cigány fiatalok, munkatársak, lelkészek és művészek a református egyházban alcímet viselő könyv Naszádi Kriszta szerkesztésében jelent meg.

„Kötetünkben cigány testvéreink valának arról, hogy mit jelent számukra Isten szeretete. Szinte egytől egyig komoly testi és lelki szükségéből találtak rá az evangéliumra. Vallomásaikban megnyílik az örömhír mélysége, magassága és sokarcúsága, amely apát ad az apátlannak, felemeli a megvetettet, újrakezdést kínál minden bukás után, létértelmezést nyújt, életcél jelöl ki, és Isten gyermekének méltóságával ajándékozza meg azt, aki a társadalom peremére szorulva él.

Az interjúalanyok között van teológus, PhD-hallgató kutatóbiológus, szakmunkás, hitoktató, diák, művész, lelkipásztori munkatárs. A beszélgetésekből kiderül az is, hogy a spiritualitás hogyan játszik szerepet a felzárkózásban, a társadalmi mobilitásban. Szinte a reformáció korát idézi a négy osztályt végzett közösségvezető, akit a Biblia megismerése motivál az olvasásra. A szakmunkás meg a bukdacsoló iskolakerülő fiatal pedig továbbtanul: főiskolára iratkozik be, hogy beszélhessen az örömhírről. Hihetetlenül merész lépéseket kell ilyenkor megtenniük, hogy helyt tudjanak állni újabb és újabb, ismeretlen társadalmi közegekben.

»A kitörési küzdelem nagy része önharc. Elsősorban azt a negatív önképet kell leküzdened, amelyet a családod, a környezeted, a média, a közélet sugallata alapján kialakítottál magadban. El kell hinned magadról, hogy többre vagy képes, hogy képes vagy akár hegyeket is megmozdita-

ni« – mondja az Aranypánt-díjas doktorandusz.

A kötetben elsősorban a közelmúltban újtjára indult cigánymissziós honlapon (cigánymisszio.reformatus.hu) megjelent interjúkból válogattunk, így a református gyülekezetekbe járó cigányok mellett bekerült a könyvbe az Amaro Del együttes és Balogh Tibor festőművész is, akik nem reformátusok ugyan, de részt vesznek az országos református cigánymisszió munkájában. (...)

A kötet címét – Országodba befogadtál – a cigány himnusz utolsó sorából vettük, ahogy azt hívó cigány testvéreink éneklilik. Az eredeti roma himnuszban szereplő, számkivetettséget megfogalmazó »Megátkoztál meg is vertél, / Örök csavargóvá tettél« záró sorokat keresztyén hitvallásá írták át: »Megáldottál, megváltottál, / Országodba befogadtál«.

A kötet interjúi szolgálják cigány testvéreink hitének, vágyainak és küzdelmeinek megismerését, és ezáltal a befogadó, ve-

gyes etnikumú, Istent dicsőítő kisebb és nagyobb közösségek létrejöttét, Isten országának megvalósulását közöttünk!»

(Naszádi Kriszta)

(Kálvin Kiadó, 2015)

Feladvány

Hol van megírva „Jöjjön el a te országod”?

Kérjük, hogy megfejtésüket legkésőbb **május 15-ig** nyílt levelezőlapom, képeslapom vagy e-mailen juttassák el a Kálvinista Szemle szerkesztőségének címére (**930 10 Dolny Štál 386**). A helyes választ beküldők közt ajándék könyveket sorsolunk ki.

A februári számban feltett kérdésre azok válaszoltak helyesen, akik azt írták, hogy a Magyarországi Evangélikus Egyház 2016-os esztendőre választott igéje az „Ahogy az anya vigasztalta fiát, úgy vigasztallak én titeket”, az Ézsaiás könyve 66. részének 13. versében található.

Azon kedves olvasóink közül, akik helyes megfejtést küldtek be, hárman részesülnek – a Calvin J. Teológiai Akadémia jóvoltából – könyvjutalomban, mégpedig **Halák Rozália** (Pozsony), **özv. Katona Gézáné** (Nagysalló) és **Szabó Gabriella** (Pozba).

Mindhárman Czanik Péter *Boldogító törvény* című könyvét kapják ajándékba. Nyereményükhöz gratulálunk, postán küldjük el.

A szerkesztőség

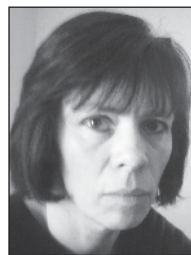
Ön szerint hogyan lehet valaki jó lelkeszeleség a XXI. században?

Én még csak tanulgom, hogy milyen is lelkeszeleségnek lenni, mivel nem vagyunk olyan régen házások. A legfontosabbnak azt tartom, hogy a lelkeszeleség élő kapcsolatban legyen az Úr Jézussal, szeresse Istent, imádkozzon a férjéért és a gyülekezetért, és erre tanítsa a gyermekeit is. Úgy gondolom, hogy nem szabad a feleségnek rabjává válni mindenféle emberi

elvárásoknak, amik a gyülekezet felől érkehetnek, pl. az öltözködés, az elvárt viselkedés, gyereknevelés stb. területén. Úgyis lehetetlen mindenkinek megfelelni. Tudom, hogy nem teszek mindent jól, de ha a legfontosabb elvárásnak, hogy Jézust kövessem, megfelelek, hiszem, hogy „ráadásul minden megadatik” nekem. Fontos, hogy olyan békés, boldog háttérrel biztosítsak a férjem számára, ami lehetővé teszi, hogy örömmel induljon a világba, és haza pihenni érkezzon – még ha közben otthon is akad tennivalója. Gyakran azért imádkozom, hogy csak ne legyek akadály, kárára Isten igéjének, a férjem szolgálatának ne álljak az útjában. Reménykedek benne, hogy Isten engem is felhasznál az Ő ország építésében.

Izmán Adél, Ipolyság

Sehogy! Három indokom is van, hogy miért érzem ezt így. Az első az, hogy nálam már a „jó” kifejezés is beleütközik egy igébe, mégpedig abba, hogy „senki sem jó, egyedül az Isten”. Másodsor: lelkeszeleségként lehetetlen tökéletesen helytállni, mert tetszeni kell az Istennek is, meg az embereknek is. Hiszen elég egy rendetlen konyha, egy nem megmosott ablak, egy nem köszönő gyerek – és máris megbotránkozhatnak az emberen. A harmadik indokom pedig az, hogy a XXI. században ráadásul még új kihívások is jöttek. Nem mindegy például az sem, hogy a világhálón, a „másik világban” hogy él, mit oszt meg, vagy mit nem oszt meg másokkal egy lelkeszeleség. Ám van egy mindenható Istenünk, Aki képes a rosszat is jóra fordítani, és úgy alakítani minket, s a dolgokat körülöttünk, hogy gyarlóságaink dacára áldottak lehessünk, és így jól sikerüljön minden, amihez hozzáfogunk! Valahogy úgy, ahogy az Ézsaiás könyvének a 40. részében olvashatjuk: „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el”.

Somogyi Laura, Apácaszakállas

Norvég „gyermekvédelem” Gyenge hangunk...

A minap az interneten böngészve került elém egy román–norvég házaspárnak az esete, hogy miképp vették el tőlük Norvégiában „gyermekvédelem” jelszóval öt gyermeküket.

„A Bodnariu házaspártól novemberben vette el erőszakkal a norvég gyermekvédelem (Barnervnet) gyerekeiket, azzal a gyanúval, hogy »keresztény radikalizmus« szellemében nevelik őket. A Barnervnet minden előzetes tájékoztatás nélkül érkezett az iskolába, ahol a szülők tudta nélkül kihallgatták a lányokat. Miután a gyerekek »bevallották«, hogy van több olyan dolog is, ami fülhúzás vagy fenékre csapás terhe mellett otthon tilos a számukra, többé nem térhettek haza, hanem elvitték őket. A Barnervnet rögtön a családhoz is kiszállt rendőri kísérettel, ahonnan az 5 és 2 éves fiúkat egyszerűen elrabolták az édesanyjuk mellől. Másnap a 3 hónapos Ezekiel is elvitték, ezzel megsértve az anyának még a szoptatáshoz való jogát is.”

(Forrás: <http://konzervativcsalad.blog.hu/2016/01/24/>)

Utánaolvastam és kiderült, hogy ez az eset nagy felháborodást, tiltakozási hullámot indított el, sőt politikai szinten a

A norvég családmódel

Norvégia egészen az 1970-es évekig az egyik legradicionalisabb országnak számított sokak szemében. Ennek megfelelően a hagyományos nemi normarendszer és a családközpontúság megkérdőjelezhetetlennek tűnt az északi államban. Néhány év alatt azonban óriási fordulat a világ a norvégokkal: a skandináv országban egy abszolút újdonságnak tűnő társadalompolitikai rendszer felépítésén munkálkodnak, amelyben az állam a privátszféra tekintetében is kiemelkedő szerepet kap. (...)

Ezzel viszont átlépik azokat a határokat, amelyek elválasztották az államot a magánszférától. Az egyén nagyobb függőségbe kerül az államtól, miközben a családtagok egymás iránti felelőssége – legalábbis formailag – kisebb. Ez az úgynevezett defamilializált családmó-

del, ami maximalizálja a személyek anyagi függetlenségét a családtól és a házasságtól – érvelnek mellette a kutatók. Igen ám, viszont egyúttal erősíti az egyén függőségét az államtól. A jóléti állam norvég modellje ráadásul találkozott a radikális feminista és egyenlősítő (gender) mozgalmakkal. Ennek eredménye például, hogy a gyermekek saját maguk választják meg nemüket hétéves koruktól (lehetnek férfiak, nők, transzszexuálisak), illetőleg, hogy – jelentős részben a nők független anyagi pozícióinak erősítése érdekében – a nevelés is inkább állami hatáskör, a családtól függetlenebb módon történik. (...)

Román Parlament képviselője is próbált lépéseket tenni az ügyben. Kiderült továbbá, hogy ez nem egyedi eset Norvégiában. Főleg a bevándorlók családjait szakítja szét a „gyermekvédelem” mondvascsinált ürüggyel. A hozzászólásokat hozzáolvasva kiderült, hogy ez az eset a közvéleményt is igen megosztotta. Voltak, akik Norvégia belügyének tartották az esetet, voltak, akik fölháborodásuknak adtak hangot.

A Bodnariu család

Az aztán igen vitatható kérdés, hogy a fenékre csapás, vagy a „keresztény radikalizmus” egyéb megnyilvánulásai mennyire lehetnek elítélhetőek. Ha a Bibliából indulunk ki, márpedig mi másból indulhatnánk ki, tudjuk, hogy a fe-

nékre verés nem erőszak, hanem a gyermek lelkét mentjük meg a szigorral. Másrészt akkor anyáinkat, apáinkat is büntetni kellene, hiszen mi is kaptunk itt-ott egy-egy helyreállító, észre térítő pofont anno a szüleinktől. Nem hiszem, hogy családon belüli erőszakra lenne itt szó, sokkal inkább ennek a fejre állított szabad világnak a sokadik tévútja ez.

Hogyan miért szólok bele a „nagyok dolgába”? Nem az egyház véleménye ez, sem nem lelkesíti véleményem, hanem egy édesanya gyenge hangja. Édesanyák, édesapák! Melyikünk tudná ölbe tett kézzel elviselni, ha elvinnék a gyermekeit tőle? Még egy kicsi madár is kétségbe esetten repdes a földre esett, fészekből kiszakított fiókája körül.

Nincs fájóbb a szülő számára, mint amikor a gyermekével van baj, elég, ha beteg, ha gondja van az iskolában, ha bántják, anya- és apatigrisekként ugrunk a megmentésükre. Elveszítené a gyermekemet? Elveszik a gyermekemet? Anál nincs borzasztóbb! Tudom, miről beszélek, mert nekem az elsőt elvette, visszavette az Úr. Azt is igen nehéz volt a *legyen meg a Te akaratoddal* elviselni, de ha önkényesen, mindenféle törvényekre, a gyerek jogaira, védelmére hivatkozva szakítanak el a gyermekemet idegenek? Ugye, hogy erről az oldalról nézve ennek a családnak a története már személyesen is érint mindannyiunkat?

Mit tehetünk hívó anyaként, szülőként ezért a családért? Talán a gyenge hangunk nem jut el az igazságszolgáltatás és törvénykezés udvaraiba, de Isten udvarába biztosan! Imádkozzunk értük, s minden szülőtől elszakított, bántott, szomorú gyermekért, s megtört szülői szívért.

Ambrus Erika

A norvég gyermekvédelmi szabályok rendkívül szigorúak. A szülőknek nem csak elfenekelniük nem szabad a gyermekeiket, de a hangjukat sem emelhetik fel, még fegyelmezésük közben sem. Sőt a gyerekek már egészen zsenge koruktól beleszólhatnak a nevelésükbe is. A rendelkezések értelmében a hatodik életévét betöltő gyermek véleményét a szülői bánásmódjáról „a legnagyobb figyelemmel” kell megvizsgálni és elemezni, 12 éves kortól felfelé „jelentős előnyben” kell részesíteni, 15 éven felül pedig a gyermekek a bíróságon támadhatnak meg a nevelésükkel kapcsolatos bármilyen szülői döntést, eljárást.

(Forrás: www.maszol.ro)

„Legyen gondod önmagadra...” (9.) A XXI. század kor- és kórképe

Minden felnőttkori személyiségzavar mögött megfigyelhető a regresszió ténye, ami egy alacsonyabb személyiségfejlődési szinten való megrekedést jelent. A kiváltók a kora gyermekkor mélyreható és megrázó szocializációs zavarai, valamint a diszfunkcionális családi környezetben keresendők. Amikor súlyos hiányok és nem működő szülői szerepek nyomják rá bélyegüket a formálódó gondolkodásra, az érzelmek, hangulatok és indulatok világára. Megjelennek a kóros személyiségjegyek, melyek az egész személyiségfejlődést zavart alapokra helyezik. A „végeredmény” maga a szenvedő lélek, melynek lelki egyensúlya rendkívül törekeny és bizonytalan. Kóros viselkedésmintákkal válaszol az őt érő stresszre, a megterhelésre, a megrázkódtatásokra. Gyorsan változó érzelmi hullámzások és az ürességérzet teszik őket fokozottan sérülékennyé a mindennapi kihívásokkal szemben. Azok a gyermekek, akik érzelmileg labilis családba születnek bele és ott növekednek fel, az évek során még több hibás viselkedésmintát fognak elsajátítani, mint amennyi az őket nevelő sérült személyeknek volt a

sajátjuk, így kóros személyiségjegyeinek aránya még magasabb lesz, mint az előtte járó generációnak volt.

Sajnálatos tény, hogy korunkra mennyire sok lett azoknak a családoknak a száma, ahonnan hiányoznak az apák. Látszólag harmonikusnak tűnhet a személyiség kialakulása, ám a mindennapok terhelése során megnyilvánul az apátlan „árvák” sérülékenysége, védekezési mintáinak kórossága, súlyos viselkedésbeli- és személyiségtorzulások. Az apátlanság hiány, hiánybeteg-

ség, ami tengernyi szenvedéssel jár. Aki apa nélkül nő fel, az a személy fokozottan éli meg a védtelenséget, amit torzult védekezési reflexekkel próbál ellensúlyozni,

Hogy érhetsz el változást egy kamaszsal? (4.) Következmények és felelősség

A szülői segítség helytelen és ártalmas, amikor akadályozza a tizenéves tettei következményeivel való szembesülésben, és a felelősségvállalás gyakorlásában. **Rontasz a lázadó kamasz helyzetén, ha rendszeresen megmented tettei következményeitől!**

Sok mai szülő sajnos többet tesz azért, hogy megóvja, mint azért, hogy az életre felkészítse, dönteni és felelősséget vállalni tanítsa a gyermekeit. Részben ennek köszönhető, hogy tizenéveseink annyira éretlenek. Mindenki védeni akarja a gyereket. De ha belátással, az ő javukra is képesek vagyunk őket szeretni, akkor igyekeznünk nem akadályozni az életre való felkészülésüket sem. Egyre több szülő panaszkodik, hogy a harmincéves „gyerek” sem akar felnőni. A szülői házban lakik, és természetesnek veszi, hogy anyukája főztjét eszi, ő takarít és mos is utána. Végül is miért ne használná ki őket, amikor egész gyermekkorában azt éreztették vele, hogy szülei életének célja az ő kényelme és boldogsága?

Azért nem nő fel sok tizen- és huszoneves, mert a saját szülei nem hagyják felnőni. Intellektuálisan és biológiailag már egy 16 éves is képes volna önállóan élni, a szülők mégis mindent megtesznek azért, hogy megkíméljék őket a felnőtté válás

nehézségeitől. Pedig jó döntéseket hozni csak tapasztalatok birtokában lehet. A való élet kihívásaival való szembesülésre, a szárnypróbálgatásokra, és az ezzel járó kék foltokra pedig egy tizenévesnek már életbevágóan szüksége lenne ahhoz, hogy életrevaló, döntéshozatalra és felelősségvállalásra képes felnőtté váljon. A túlféltés, a kényelmes kiszolgálás, és a túlzott korlátozás éppen ebben hátráltatja.

Mélységesen hibás meggyőződés, hogy a kényelmetlenség és a fájdalom mindig rossz dolog. Nemcsak, hogy nem használ, hanem egyenesen árt a felnőttkor küszöbén levő gyerekek az a szülő, aki mindent megtesz, hogy csemetéje elkerülje a nehézségeket, a problémáit pedig igyekszik megoldani helyette. Később maga a gyerek (és a családja) fizeti meg az árát annak, ha nem tanulta meg kezelni és feldolgozni a fájdalmat, a stresszt, és az élet mámorító sikereit, és megrendítő kudarcait. A kísértés, sőt a nem bölcs döntések okozta fájdalom és szenvedés élménye is szükséges ahhoz, hogy a kamaszod alkalmas legyen az önálló, felelősségteljes életvezetésre. Ne foszd meg ezektől!

Az a fájdalom is a való élet része, amit nekem, a nagyobb élettapasztalattal rendelkező szülőnek kell időnként elviselnem,

mintegy örök harcban állva a környezetével. Kiszolgáltatottságának megélése fokozott, túlzó magabiztosságot, önbizalmat mímél. Önazonossága erősen sérült, cselekvéseinek vezérlése delikvenciákban (bűnözésben) mutatkozik meg.

A parakléitikus lelkigondozás lehetőségei: segítő beszélgetések, segítő kapcsolat, mely a feltétel nélküliségében nyújt biztonságot. A Szentháromság Isten oltalmát és gondviselését, szeretetét és gyöngédségét feltáró és bemutató lelki vezetés.

Drenkó Zoltán

Az elfogadás, az empátia tanulása, gyakorlása, művészetének kialakítása ösztársadalmi feladat. A stigma soha nem azokat minősíti, akiket megbélyegeznek, hanem mindig a megbélyegzőket. Amíg nem teszünk valamit a másik elfogadásáért, megértéséért, megsegítéséért, addig nincs jogunk ítélkezni felette, és nem is várhatunk tőlük semmit. Az első lépést az esetetek, a bajba kerültek felé mindig az egészségeseknek kell megtenni!

(forrás: weborvos.hu)

amikor végignézem, hogy zöldfülű gyerekek hogy készül fel arra az életre, amelyben majd meg kell állnia a helyét. Ha szülő vagy, nőj fel a feladathoz, és **gondold át, mi a különbség a vigyázó figyelemmel kísérés, és a tettek fájdalmas következményeitől való ártalmas megmentés között!** Gondold végig, mit teszel, és hogy miben kellene módosítanod a szemléleteden. Ha rend van a fejedben, jobban fogsz dönteni. (...)

De minden helyzet egyedi: ne gépiesen kövess valamilyen vélt szabályt; kérd Isten bölcsességét, és gondolkozz! **Amiből soha nem túl sok a sok: ha imádkozol a gyerekedért. Ezt vedd komolyan, és bármilyen lehetetlennek is tűnik egy-egy helyzet, mindig tudhatod, hogy van tennivalód. Az, hogy imádkozol.**

A szülőt leggyakrabban saját félelmei akadályozzák meg abban, hogy bölcs melléállással, nem pedig cinkos megmenekítéssel segítse át gyereket egy-egy nehéz, vagy fájdalmas élethelyzeten. Amikor a tizenéves komolyan átlépi a határt, nem jó, ha a szülő szemet huny fölötte. Két rossz soha nem adódik össze egy jóvá. Ha a gyerek rosszat tett, a szülőnek akkor is azt kell tennie, ami helyes. Nem az elvek, hanem a gyerek jövője érdekében.

Brouwer Pálhegyi Krisztina

(A szerző engedélyével: krisztamami.wordpress.com)

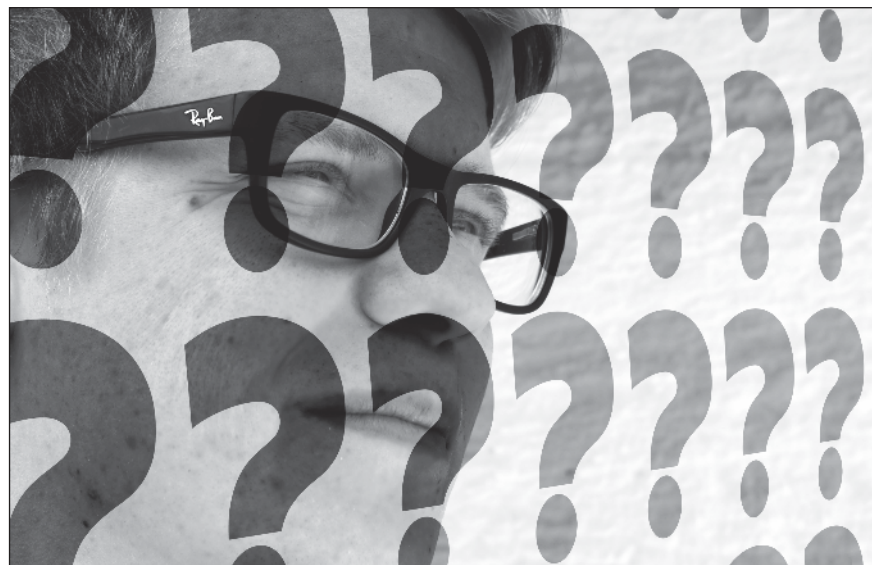
„Csak légy igen bátor és erős, őrizd meg, és tartsd meg azt a törvényt, amelyet Mózes, az én szolgám parancsolt neked. Ne térj el tőle se jobbra, se balra, hogy boldogulj mindenütt, amerre csak jársz” (Józs 1,7).

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Gyakran kerülünk olyan helyzetbe az életünk folyamán, amikor határozott döntésre vagy bátor kiállásra van szükség. Bármennyire is szeretne az ember nagyon sok esetben kibújni az ilyen kihívások alól, ezek megtalálnak bennünket, és olyankor nem lehet visszakozni: menni kell, vagy tenni kell, dönteni kell abban, ami ránk bízott, ami a mi feladatunk.

Milyen irányban indulunk el, hogyan valósítjuk meg az Istentől kapott lehetőségeket? Milyen ajtókat nyitunk ki, és milyen megoldásokat választunk?

Isten az embert önálló döntési lehetőséggel, szabad akarattal ruházta fel, amikor azt mondja „alkossunk embert a képásunkra”. Semmilyen más teremtmény ezt a hatalmas ajándékot nem kap-

ja meg, csak az ember, de ezt elsősorban azért, hogy önként, szabad akaratából kifolyólag az Urat dicsóítsa, neki éljen és Őt magasztalja egy egész örökkévalóságon keresztül. Ezért minden döntésével, lépésével ezt a szent célt kell maga előtt tartania.

Amikor ebben valamilyen hiányosság lép fel, amikor fellázad Teremtője ellen és önmagát vagy valamilyen más teremtményt kezd el dicsóítani, akkor bünt követ el, akkor célt téveszt és letér a számára kijelölt útról.

Ennek súlyos következménye van, mert Isten az Ő dicsőségét nem adja másnak. Hiába is próbálkozunk, hiába

Hitre és elszántságra van szükség Légy hitben erős, döntésedben határozott

is erőlködnénk, a vége úgysis kudarc, csalódás és végül maga a kárhozát marad.

Az ajtókat, amelyeken továbbléphetünk, a lehetőségeket Isten adja elénk; a döntés viszont, hogy melyiket válasszuk, már a miénk.

A tárgyalt ígékben Józsué az ígért földjének kapujában áll a választott néppel. Mit hoz a jövő, hogyan valósul majd meg mindaz, amit Isten számukra megígért, az, hogy nekik adja a tejjel és mézzel folyó Kánaánt? Korábban megfutamodtak, mert megijedtek attól, amit az ígért földje mutatott. Mi lett a következménye ennek a megfutamodásnak? Elmúlt egy teljes nemzedék a negyven év pusztai vándorlás alatt – akik már nem láthatták meg a megígért földet: Kána-

Az ember sokszor azért teszi meg vonakodva a határozott lépéseket valamilyen irányba, mert nem biztos a jövőben: nem tudja kiszámítani azt, ezért inkább hátrál és halogat, amíg lehet. Próbál semleges lenni, elodázza a döntéseket, nem bízik saját magában, de nem bízik senkiben sem maga körül: bizonytalanságban él, ezért is hiányzik a határozott kiállása valamilyen ügy mellett. Sokszor úgy gondolkodik, hogy inkább meghagyja magának a látszólagos szabadságot: nem kötelezi el magát semmi vagy senki mellett. Nyilván ez egyfajta hamis biztonságot is jelent, hiszen nem kell „szint vallani” semmi vagy senki mellett és ez praktikus is lehet, mert így később nem lesz számon kérhető, hiszen nem vállalt fel nyíltan semmit.

Gondoljunk bele, hogy manapság milyen sokan választják például inkább az együttélésnek a formáját, mint a házasságot: nem kell határozott ígert mondani valakinek, vagy hűségesküti tenni nyilvánosan. Valóban, milyen kényelmes is ez! Ha valami egyszer „rosszul süll el”, akkor nem kérhető számon az illető. Azt mondhatja: ja, bocsánat, nem tettem ígertet semmi és senki mellett, kinyilvánítottam a függetlenségemet már előre, nem vagyok számon kérhető, mert szeretnék továbbra is független maradni!

Az Úr bennünket minden esetben abban próbál megerősíteni, hogy határozott döntéseket hozzunk. Elsősorban az Ő egyszülött Fia, az Úr Jézus Krisztus mellett és ebből fakadóan jó és Istennek tetsző életet éljünk: gyümölcstermő életet, az Ő dicsőségére, elfogadva Jézus golgotai áldozatát megváltásunkra. A Jelenések könyvében pontosan erre figyelmeztet bennünket az ige: „*Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból*” (Jel 3,15–16).

Bárcsak hideg lennél vagy forró! Bátor kiállásra ösztönöz bennünket Isten, és határozott döntésekre. Miért? Mert a határozott döntésekben mutatkozik meg a hit az Úr akaratának megvalósítása mentén! Isten nem adja áldását oda, ahol nincs semmilyen belső elhatározás, (Folytatás a 9. oldalon)

(Befejezés a 8. oldalról)
 ahol nincs hit és nincs bizalom Benne és abban, amit Ő kinyilvánít számunkra igazságaként vagy feladatként.

Isten elfordul, és nem adja Szentlelkét oda, ahol csak meghátrálás vagy elbújás van, ahol nincs „erő és bátorság”, elszántság azon az úton járni, melyet Ő kijelöl számunkra!

Jakab apostol is így fogalmaz: „Engedelmeskedjete azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek” (Jak 4,7). Az Istennek való határozott engedelmesség, és a gonosznak való ellenállás! Krisztus követése, akár nehézségeken keresztül is és a hitetlenségtől való elzárkózás: ez a keresztyén ember életprogramja. Ami ezen kívül van, vagy ami ennek ellent mond és amolyan „túlélésre” készlet. Amikor a bajtársak halomra vesznek el az „első frontvonalban”, én pedig inkább meghúzom magam a biztonságos lövészárokokban, és kivárom, hogy mi lesz az ütközet vége!/? Ez nem túl szép dolog, és ami ennél is fontosabb: biztos, hogy Istennek sem kedves!

Isten elhelyezett bennünket egy nemzedékben, egy családban, egy népben és a szülőföldünkön. Földi létünk, megformálásunk egy család, egy nép és egy földi kerethez kapcsolódik. Isten mind ezeket nem csupán, mint lehetőségeket adja, hanem, ahogy a teremtésben is mondja az embernek, úgy mi is ezt határozottan feladatunk kapjuk: „*örizd és műveld!*”. Az Úr üzenete ezzel világos lehet számunkra: tőlem kaptad a szüleidet, a földet, ahol élsz, a templomot, ahol imádkozol, a nyelvet, amelyen megszólalsz és amelyen keresztül hallod az igéimet; mindezeket rád bízom. Az élet valós megélését ebben a testben, ebben a világban, ebben a megismételhetetlen életben, a külső körülményeket és nem csupán mindig a kényelmeset és a jót, és nem mindig magától termő áldásként. Mert minden nemzedéknek magának kell újra és újra birtokba vennie azt, meg kell érte küzdenie, és meg is kell tartania azt! Ilyen a hitünkért és népünkért való kiállításunk ügye: templomainknak és az ajkunkra adott imádságainknak az ügye!

De milyen jó, ha az erőhöz és elszántsághoz tudás is párosul! Ezt mondja az Úr Józsuének: „*örizd meg, és tartsd meg*

Hitre és elszántságra van szükség Légy hitben erős, döntésedben határozott

azt a törvényt”. Amikor az ember valamilyen megmérgetetésre készül, (jelképesen: egy küzdelemre), akkor bátorság és elszántság kell, de ugyanakkor tudás is. Tudás nélkül félresikerülhet egy vizsga, egy szolgálat, egy feladat teljesítése. Nyilván, hogy vannak Istentől jövő adományok vagy tehetség és nagyon sok mindent ezek nélkül nem lehet elvégezni, hiába is erőlködnénk. Számunkra Isten csodálatos dolgokat ajándékozott, amiket gyakran nem veszünk észre és ezért sokszor csak elégedetlenkedünk és keseregünk. Sok nép évszázadokon keresztül féltékenyen tekintett erre a földre – és feltehetőleg sokan ma is így tekintenek rá –, ahol élünk, vagy atyáink sikereire és életképességére, gazdag történelmi múltunkra. De mindezekért ma nekünk kell megküzdeni, és ahogy korábban sem volt egyszerű és könnyű, így ma sem az. De az Úr ezt mondja nekünk, ahogy atyáinknak is mondta: ad-

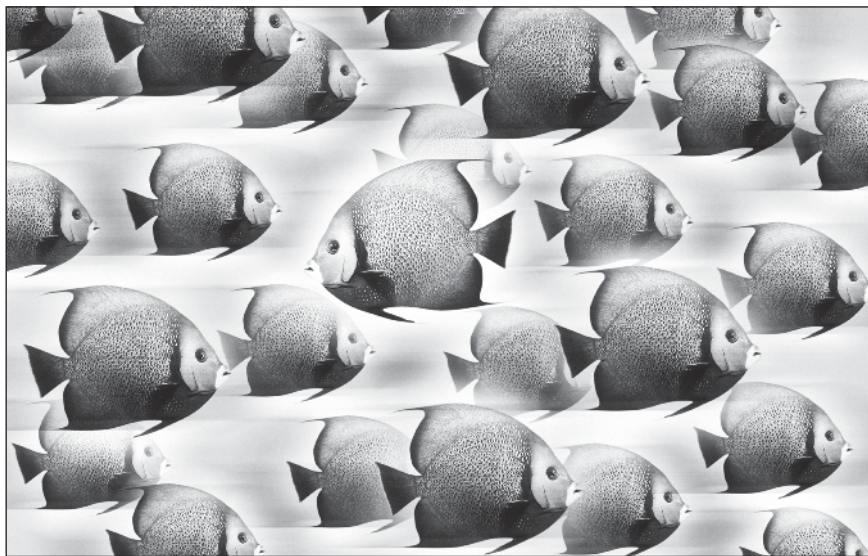
hitem! A hit velejárója a gyümölcsstermő élet a hétköznapi harcokban: belső, lelki erővel és elszántsággal!

Beszélhetünk a hitről sokat és arról is, hogy kinek milyen és mekkora hite van. De amikor dönteni kell bátor kiállással az Istentől kapott ajándékaink mellett, akkor ez a „hitünk” hirtelen köddé válik?

Krisztust követni mindig is küzdelem volt, ma is az, mindenki számára.

Ez egy harc, amiben a gonosz ellen vívjuk a küzdelmünket, ezért mondja az ige: „*mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hanem a hitiei, hogy életet nyerjünk*”, ezért „*csak légy erős és bátor!*”!

Ennek következtében elszántaknak kell lennünk abban, hogy Krisztusban bízunk! Hitből fakadóan pedig elszántaknak kell lennünk, hogy mindazt az

tam hallást a füledbe, adtam ősi nyelvet, szép beszédet, éneket, és adtam földet és életteret, használd és gyarapítsd; de mindezt az Ő dicsőségére! Mert „*mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitiei, hogy életet nyerjünk*” (Zsid 10,39). Viszont ez csak úgy magától nem megy, ehhez feltétlenül szükséges Isten igéjének az ismerete, akaratának a követése, megtartása és megőrzése.

Mert mi is a hit valójában? – erő és elszántság, azaz feltétlen bizalom és reménység az Úrban! Ezek a kézzelfogható kísérői a hitnek, amelyek valóban azt mutatják kívülről, hogy igenis van

ajándékot, amit Istentől kaptunk: megbecsüljük, megtartsuk, megőrizzük és műveljük! Azzal, hogy az Ő dicsőségére és az Ő szolgálatába állítjuk és minden körülmény között megtartjuk és ragaszkodunk hozzá, mert nem is a miénk, hanem csak sáfárai vagyunk egy ideig, amivel majd el kell számolnunk. Az Úr adjon bölcsességet az Ő igéjében, hogy ezt mindenkor neki tetsző módon tegyük, így áldása velünk maradjon nemzedékről nemzedékre!

Palcsó Attila

(Elhangzott 2014 októberében a berekfürdői országos lelkesztovábbképző nyitó áhítataként.)

Csak nézték a poros utat...

Olvasandó: Lk 24,13–35.

A feltámadás délutánján két ember botorkált Jeruzsálemből Emmausba. Nagyon szomorúak voltak, nem értették, mi történt az utóbbi három napon Jeruzsálemben. Amíg Jézus mellettük volt, addig elhitték, hogy Ő hatalmas Isten és próféta, de azt nem értették, miképp történhetett meg, hogy megfeszítették. Az pedig teljesen összezavarta őket, hogy harmadnapra Krisztus teste eltűnt a sírból és hogy az asszonyok angyalokat láttak a sírnál, és állítólag találkoztak is Jézussal.

Haladtak a hegyi úton beszélgetve és úgy képzelem, csak nézték maguk előtt a poros utat, olykor-olykor talán egymás-

után vágyakoztak, ott volt velük, társuk volt a gyaloglásban, de „látásukat valami akadályozta”. Nem vették észre, mert erősen figyeltek önmagukra. A saját vágyaikra („*abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt*”), a bánatukra, csalódottságukra (átadták a főpapok és a főemberek Jézus halálos ítéletre és megfeszítették), és hitetlenkedésükre (eltűnt Jézus teste, az asszonyok angyalokkal találkoztak). És mindezeket elmondták a mellettük lépkedő Jézusnak is. Neki, Aki mielőtt meghalt, többször is felkészítette a közvetlen környezetét arra, hogy mi fog történni. És most Neki panaszkodik a tanítványai közül két ember.

Rosszul eshetett volna mindez Jézus-

ra figyeltek, de a távlatok és a magasság megszűnt a számukra. Mélyen voltak. Lelkileg és a gondolataik által. Mert amikor az ember szomorú, akkor lehajtja a fejét és néz maga elé. Bezárkózik és elzárkózik. Nem figyel senkire, nehezen engedi magához a közeledőt.

Ehhez a két tanítványhoz váratlanul társult egy harmadik, de ők el voltak foglalva a bánatukkal, nem vehették észre, hogy Jézus az, aki ott van mellettük. Aki

nak? Megbántódhatott volna azon, hogy nem tanulták meg a leckét, amit a próféciákban hallhattak a tanítványai, amire Ő is figyelmeztette őket? Megsértődhetett volna annyira, hogy kijelenthetné volna: feléjük sem néz, „Jecseréli” őket és új tanítványokat keres magának?

Ha ezt tette volna, akkor úgy cselekedne, ahogy általában történik ez közöttünk, emberek között (nem úgy reagálsz, ahogy várom? – már nem is vagy

Új elnöke lett a Duna Mentének Megtörtént a stafétaváltás

Tisztújító közgyűlést hívott össze a Firesz – Duna Mente vezetősége 2016. március 19-én Komáromban.

A közgyűlés keretén belül a szervezet tagjai egy új vezetőségi tagot választottak a leköszönő elnök, **Süll Tamás** helyébe, akinek munkásságára visszatekintve nagy hála és öröm van a szívünkben. A szervezet tagjai titkos szavazás útján többségi szavazattal a marcelházai **Édes Jánost** választották meg. A belső

szabályzat értelmében az öttagú vezetőség 2016. április 1-jén összegyűlt, hogy kijelöljék az egyes posztokat – elnök, alelnök, titkár – betöltő személyeket.

A területi vezetőség új elnökét, **Kelemen Sándort**, alelnökét, **Édes Jánost** és titkárát, **Bugyi Ágnest** a vezetőség egyhangúan szavazta meg. A gyűlést az egyes vezetőkért való közbenjáró imádsággal zártuk le.

Senkár Szabina

a barátom. Olyat mondtál, ami rosszul esett? – jogom van megsértődni és elfordulni).

De Ő kitaróan, szeretettel, empátiával cselekedett. Az empátia magyarul azt jelenti, hogy valaki olyan képességgel rendelkezik, hogy bele tudja élni magát a vele közvetlen kapcsolatban levő másik ember lelkiállapotába. Jézus ilyen: a másik emberre figyel, amikor segít neki. A másik lelkiállapotát veszi figyelembe. A bánatos embert nem megszidja, nem hagyja magára, nem mondja meg, hogy hogyan kellene „helyesen” viselkednie, hanem türelemmel fel emeli a tekintetét a búslakodónak, hogy az ne a porba nézzen továbbra is, hanem rá: Jézusra. Az emmausi tanítványok mellett is addig maradt ott, amíg meg nem nyílt a szemük: amíg boldogtalanból boldogok nem lettek.

Köszönöm, Uram, hogy kitaróan vizsgálod a Téged kereső, földet néző, szomorú embert! Köszönöm, hogy türelemmel kivárod, míg „megnyílik a szemem” a csüggedőnek és felismeri, hogy Te vagy. Ott vagy. Köszönöm, hogy nincsenek elvárásaid, mint az embereknek. Köszönöm, hogy tudhatom: elnéző és támogató vagy. Nem a bűneimmel szemben, de a bűnös emberi természetem miatt. Köszönöm Neked! Ámen.

–kdl–

Egész biztos

Mindenkinek van árnyéka.

Neked is!

Mint velünk össze van nőve:

Veled is.

– Szorosan hozzád tartozik,

Még ha tagadod is.

Egyszer csökken... máskor

megnő,

Néha taposod is.

– Mikor zenit alatt állsz:

Legkisebb,

Pedig a napnak erejét:

Sokkal jobban érzed,

Ha imádkozol... eltűnik

Az árnyék.

És akkor...

A másokét sem nézed.

(Tamaska Gyula)

Andersen kedves meséjében a kacsamama kiskacsái közé egy furcsa, csúnya, teljesen más méretű és viselkedésében is eltérő fióka keveredett. Nem értették a beszédét, mert nem hápogott, hanem sípált, sokkal jobban érezte magát a vízben, mint a kiskacsák, egyszóval teljesen más volt, mint a többi, „normális” kacska; ezért az udvar többi szárnyasa rögtön neki is esett, jól megcsipkedték, rúgták, tépázták. A szegény rút kiskacska állandóan csak sírt. A kacsamama tanácsot is kapott ügyetlen fiókájával kapcsolatban a tapasztaltabbaktól: „A legnagyobb fiókád nem úgy fest, mint egy rendes kiskacska. Ezzel nincs szerencséd. Csináld vele valamit, hogy ne kelljen szégyenkezned miatta!” Már a saját anyja is elhitte, hogy ezért a többitől eltérő gyermekéért szégyenkeznie kell. Nem csoda hát, hogy bánatában világá ment a rút kiskacska. Vetődött ide, vetődött oda, de sehol sem találta a helyét, mindenütt megvetették, lenézték. A legnagyobb baj az volt, hogy maga sem tudta, hogy ki ő valójában, kihez tartozik. Ma azt mondanánk, identitászavara volt.

Mígnem egyszer hattyúk érkeztek a tavacskához, ahol a rút kiskacska úszkált. Azok nem bántották, hanem a csőrükkel simogatták, ahogy az a testvérekhez illik. Ekkor döbbsent rá a rút kiskacska, hogy ő

„Ne csak szóval szeressünk, hanem cselekedettel és valóságosan” (1Jn 3,18).

Idén május 20-án és 21-én nyolcadik alkalommal kerül megrendezésre a „Moz-

A rút kiskacska esete az iskolával

nem kacska, hanem hattyú! Így talált rá a boldogságra, a saját közösségére.

Zajlanak az iskolai beiratkozások, mi nek kapcsán visszatérően foglalkoztat a kérdés: hány szülő fog úgy dönteni (a

gyermeké jövője érdekében?), hogy inkább egy kerülőútra állítja rá a gyermekét. Hogy ő majd nyelvi akadályon, a kirekesztettség és a másság érzésével (jó esetben) hosszú évek után juthasson el oda, ahol normális esetben már kezdhette volna az életét, ha a maga iskolájában, az anyanyelvén tanulhatott volna.

Szeretethíd 2016

„Mozdulj, segíts, szeress!” jelmondatú Szeretethíd önkéntes napok, a Magyar Református Szeretetszolgálatnak az egész Kárpát-medence magyarságára kiterjedő programja. Ez a mára már fogalommá vált megmozdulás nagyon sok embert megszólít, évről évre egyre nagyobb számú közösségekből épül a Szeretethíd, megpedig országghatárra, felekezetre, korra, nemre, állapotra való tekintet nélkül.

A program népszerűségét és sikerét is ez adja, hisz kitűnően alkalmazható az adott közösségek helyi viszonyaihoz. Tavaly több mint 16 000 regisztrált személy vett részt tevőlegesen a programban, a felvidéki résztvevők száma is évről évre növekszik, 2015-ben már 3000 önkéntesünk volt.

Hogy mitől lehet sikeres ez az önzetlen segítségnyújtáson alapuló program akkor, amikor napjainkra egyre jellemzőbb az individualizmus és a közömbösség? A

Többéves megfigyelés alapján mondhatom, hogy ha nem az anyanyelvi oktatást választják a szülők, akkor: vagy a gyermek jelenét nehezítik azzal, hogy az otthoni közeghez képest egy nyelvi idegenbe helyezik őt be, ahol a mássága miatt „rút kiskacska” lesz a kicsi gyermek; vagy a másik esetben, ha a gyermeket

segítendő, az otthoni közeg idomul az új helyzethez és nyelvet vált az esti mese, akkor a család jövője alakul át (hány nagymama volt kénytelen megbirkózni a mássalhangzó-torlódással, és hányan sírtak, hogy nem értik, mit mond az unoka...).

De amikor az övéi közt bontakozhat ki a kicsi fészeklakó, akkor gyorsan „hatyúvá” válhat, azaz betölti és megéli, amivé Isten teremtette őt. Ami nem jelent automatikus utat a vezetői pozícióhoz és egyetemi végzettséghez, a sikerhez és csillogáshoz, de az önként választott megpróbáltatások elkerülését és egy identitászavar megspórolását mindenképp!

Kis Lucia

Szeretethíd honlapján olvasható Bagdy Emőke ismert magyarországi pszichológus magyarázata: „Olyan korban élünk, amikor a konzumkultúra a »jobb adni, mint kapni« alapelve ellen dolgozik. Szellemissége önzésre, egyedi előnyök és javak szerzésére ösztönöz, miközben a boldogságpszichológia sorra tárja eléink ellentételeit, a szolgáló szeretet jutalmait. Az altruizmus lélektanának eredményein elámulunk: még a másokon segítéspusztá látványa is örömhormon termelést fokoz és javítja az immunállapotot. Mégsem öns érdekéből segítünk, hanem emberbaráti szeretetből, hitből, meggyőződéssel és személyválogatás nélkül.”

„Az emberek azért magányosak, mert hidak helyett falakat építenek” (J. F. Newton).

Mi mindannyian tehetünk ez ellen. Ezért hívunk mindenkit, egyéneket, csoportokat, iskolákat, tapasztalják meg, hogy valóban nagy segítséget jelenthetnek környezetük számára. A sok értékes munka mellett pedig ugyanolyan fontos az öröm, a közösségben, az értelmes munkával, jókedvűen eltöltött idő.

Bővebb tájékoztatás, a már megvalósult programokból ötletek a www.szeretethid.hu oldalon található. A jelentkezéseket is itt várjuk.

Csiffary Ildikó

MOZDULJ,
SEGÍTS,
SZERESS!

„NE CSAK SZÓVAL
SZERESSÜNK, HANEM
CSELEKEDTETTEL ÉS
VALÓSZÁGOSAN”
1JN 3,18

SZERETETHÍD
KÁRPÁT-MEDENCEI REFORMÁTUS ÖNKÉNTES NAPOK
2016. MÁJUS 20-21.

WWW.SZERETETHID.HU

A Firesz – Duna Menté tervezett 2016-os alkalmai között szerepel négy ifjúsági istentisztelet is, melynek nagy titkolt célja az, hogy egyrészt a fiatalokat buzdítsa, hogy járjanak a vasárnapi istentiszteleti közösségbe, másrészt felpezsdítse a sokszor monoton – hadd mondjam ki – unalmas istentiszteleteket. A fő cél tehát, hogy közösen – fiatalok és idősek – tudjuk szívből dicsérni Istent, figyelni az Ő üzenetére, csendességben erőt meríteni és egy szeretetközösségben személyesen jelen lenni.

Az első alkalomra a marcelházai református templomban került sor február utolsó vasárnapján, ahol egy nemrég alakult pozsonyi zenei formáció vezette az dicsőítést. Rendhagyóan, a közérdekű hirdetések már az istentisztelet elején hangoztak el, és hogy valóban mindenki (nem csak testben, de lelkileg is) megérkezessen, egy játékkal melegítettünk be, melynek során ki-ki felidézhetette a gyermekkori élményét. Személyes biznyságtételek is elhangoztak, hiszen nagyon megerősítő, ha nem csak a lelkész szájából halljuk a buzdítást. Az igehirdetés üzenete a Dániel könyvének első fejezetéből hangozott, mely a *Külföldi kényszer ösztöndíj* címet is kaphatta volna.

Az alábbiakban néhány sorban olvasható, hogy hárman a résztvevők közül miképp élték meg az istentiszteletet:

Az érkezéskor szeretetteljes fogadtatásban volt részünk. Számomra kedves és barátságos új arcok, másoknak viszont

Evangelizáció volt Farnadon Négy este Jézus tanításával telt

Már második alkalommal nyílt lehetőség evangelizációra gyülekezetünkben. Az evangelizációt **Ablonczy Zsolt** református lelkipásztor, a Magyar Református Missziói Szövetség elnöke végezte közöttünk négy estén keresztül, aki Budapestről érkezett közénk. A böjti időszakban való hitbéli megerősödés és a valódi bűnbánat és megtérés szükségességét az Úri ima (*Mt 6,12*) alapján magyarázta.

Az adós szolga példázatából kiindulva (*Mt 18,21–35*), A heidelbergi káté első (*Mi a te egyetlen vigasztalásod életedben és haláloedban?*) és második (*Hány dolgot kell tudnod ahhoz, hogy e vigasztalásban üdvösségesen élhess és halhass meg?*) kérdésére adott felelet alapján építette fel estéről estére az üzenetet. Mivel a bűn olyan falat alkot, mely

Megvolt az első a tervezett négyből Marcelházán ifjúsági istentisztelet zajlott

régi barátok és ismerősök. Fiatalok és idősebbek is szép számban voltak jelen. Az istentiszteletet a már hagyományosá vált Firesz énekekkel indítottuk, az ifjúság és idősebbek egyaránt énekelték a vidám és szép énekeket, viszont az istentisztelethez híven a zsoltiárból is énekelünk. Ami pedig külön nagyszerű hangulatot teremtett, hogy hangszerekkel kísérték az éneket. Az istentisztelet alatt kihirdetésre kerültek a soron következő Firesz-alkalmak is, amelyek megvalósítása tervbe van véve a közeljövőben. Az istentisztelet végeztével átvonultunk a parókia gyülekezeti termébe, ahol szeretetvendégségen láttak minket vendégül a marcelházi gyülekezet tagjai. Számomra egy nagyon szép és jó nap volt. Először vettem részt egy Firesz eseményen, de nem bántam meg, hogy részt vettem rajta, mivel – szerintem mindenki nevében mondhatom – egy nagyon tartalmas délelőttöt töltöttünk el együtt. Szeretném megköszönni a vágfarkasdi gyülekezet nevében a meghívást!

(Zsolti, Vágfarkasd)

Nem tartozom még az idősebb korosztályhoz, de felemelő érzés volt látni a sok lelkes fiatalot, szemükben a hovatartozás tudatának fényével, ajkukon az Isten dicsőítésével. Úgy érzem, Isten sok áldást tud adni, ha kimozdulunk a meg-

szokott helyünkről, és visszük a jó hírt, adjuk magunkat, hogy Isten általunk is megdicsőíthesse Önmagát.

(Kelko Mária, Marcelháza)

Az istentiszteleten szívet szorongató volt körülnézni... na nem a bánattól, hanem az örömtől. Jó volt összenézni azokkal, akikkel valamikor az első tinitábort, az első gimnáziumot, a sok tábort és az egynapos alkalmakat szerveztük. Nagyon élveztük őket, és most sokan a párjukkal, gyermekeikkel jöttek. A közös élményeink, szolgálataink után mindenkit másfelé vitt az útja, sok helyen voltunk, sok közösségben is megfordultunk, ki is próbáltunk ezt-azt, és most úgy voltunk ott, mint akik hazajöttek. Keresve azt az élményt, amit a Firesz-alkalmak adtak nekünk, a feltöltődést, a testvéri szeretetet, Isten közelségének a biztonságát, a lelki megújulást. Úgy éreztem, sokakkal néztünk össze ezekkel az érzésekkel... És ott volt a másik oldal: a fiatalok, a nagyon fiatalok, akiket már én nem is ismerek, de ebben a közösségben összenézve tudom, hogy ők is azt keresik, amit mi átélünk, és amin felnőtünk – így lelki testvérek ismeretlenül is.

(Acsay Balázs, Kulcsod)

Köszönet a marcelházai gyülekezet befogadásáért és a szeretetvendégségért is!

Süll Tamás

ja a *Mt 6,14–15* alapján: Isten akkor bocsát meg nekünk, ha mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Ne akarjunk kibúvót keresni, ha mi igényeljük és kérjük Isten bocsánatát bűneinkre, mi is akarjunk és tudjunk megbocsátani felebarátainknak.

A negyedik estén az *Ézs 8,14* volt az alapige. Vagy-vagy! Más választás nem létezik. Isten szabadítása a hívők számára szentély és szikla, ám a nem hívőknek beleütközés és csapdahelyzet. Az evangelizátor újra a szívünkre helyezte az adós szolga példáját, aki kegyelmet kért és kapott, adóssága elengedett, de visszaélt ezzel a kegyelemmel és irtalmatlan volt szolgatársával szemben. Az evangelizátor az alkalom végén felhívta a jelenlévők figyelmét arra, hogy ahogyan a káténk tanítja, hálával tartozunk Istennek a szabadításáért. Ezért szenteljük az életünket az Úrnak, és mint az Ő megváltottai, éljünk az Ő dicsőségére.

(Folytatás a 13. oldalon)

(Befejezés a 12. oldalról)

Istennek legyen hála ezekért az estékért, hogy az ige tükrébe bele tekinthettünk, nehogy elbázzuk magunkat és ne ámítsuk magunkat, hanem igaz bűnbánattal könyörögjünk a szabadításért és megtérve, Istennek tetsző, Jézus Krisztust követő életet éljünk. Esténként egy halleluját (*Ha az Úr szomorít, oka van rá...*) gyakoroltunk és a 488. dicséretet. Az alkalom nem csak a farnadi gyülekezet számára volt nagy ajándék Istentől, hanem egyházmegyénkben is érkeztek estéről estére lelkészek, gyülekezeti tagok, sőt helyből a római kato-

Evangelizáció volt Farnadon Négy este Jézus tanításával telt

likusok és az evangélikusok is velünk együtt erősödtek a Krisztusban vetett hitben. Olyan szép számban gyűltünk össze esténként, hogy a templom szinte megtelt, az utána következő szeretetvendégségeken pedig szűkösen fértünk el a gyülekezeti házban.

Urunknak köszönjük meg kimondhatatlan ajándékait, Ablonczy Zsolt és kedves felesége szolgálatát, a testvéri közösséget és a szeretetet, amellyel egybe-

forraszt minket kegyelméből a mi Urunk Jézus Krisztus.

Ilyenkor érezzük meg, hogy helytelen az a magatartás, amikor csak kesergünk, szomorkodunk, mert fogyunk, kevesen vagyunk. Ha benne bízunk, megtapasztaljuk, ahogy a tanult hallelujában van: *Csuda fényre deríti gyászom, S örömmárral előnt, beborít.*

Kiss Pálné

Perbeteiek a BORUM 2016-on Díjazták a legjobb borokat

Március első hétvégéjén zajlott a Magyar Református Szeretetszolgálat szervezésében a Kárpát-medencei református borászok és szőlészek fóruma, a BORUM.

Sárospatak, Mór, Bihardiószeg után Császártót és Hajós adott otthont a találkozóknak. **Kocsis Attila**, a program kitalálója szerint azért jó ez a rendezvény, hogy a református szőlészek és borászok megismerjék egymást, tapasztalatot cseréljenek, új ismereteket sajátítsanak el, objektív kritikát kapjanak saját boraikról.

Idén is kapcsolódott borverseny a BORUM-hoz, ahol három kategóriában hatvanegy bormintát neveztek. A kategóriák (rozé, vörös, fehér) nyertesei egy évig használhatják a „Magyar Református Szeretetszolgálat Bora” megnevezést. A nemzetközi versenyeken is bíráló zsűri idén a garamsallói **Kotasz Sándor** rozéját, a zselízi **Mészáros Lajos** vörösborát és a rendezvénynek helyet adó császártótlési Lakner Winery Borászat fehérborát díjazta.

Pál Sándor, a Magyar Református Szeretetszolgálat kuratóriumának elnöke fontosnak tartja az együttgondolkodást, a különböző borvidékek közös látogatását, a Szeretetszolgálat programjainak megismerését, a helyi borok és gasztronómia élvezetét. A programok között a kultúra is jelen volt: **Kiss Ernő** kiállítását a fórumnak helyet adó **Lakner László** pincéjében, a Hajós barokk kastélyban, **Harmath István** tárlata, esténként a citera- valamint a tárogató muzsika hallgatása. A délutáni napsütésben a csapat a Pincefalu felé vette az irányt, ahol öt pincét látogattak meg. Több kanyargós kis utca szeli egymást, ahol szá-

bályosan sorakoznak egymás mellett az azonos terv alapján készült pincék. Mára több pincét felújítottak, néhányat bővítettek, egybenyitottak.

Vasárnap a résztvevők az istentiszteleten megköszönték **Papp Szabolcs** helyi lelképásztornak, hogy Isten segédelmével mindenki megtalálhatta a saját heminányi mértékét. (A hemina annyi kortyot vagy poharat tartalmaz, amely-

Adónk két százalékaival a református egyházi szervezeteket erősítsük!

Tisztelettel kérjük, hogy viselkedjen öntudatos polgárként és egyháztagnaként, ne hagyja elúszni a törvények által tálcán kínált lehetőséget, tegyen jót, és adója két (esetleg három) százalékaival támogassa valamelyik egyházi szervezetünket!

Az adó két százalékaival fogadására a következő három egyházi szervezetünk regisztrált:

Zväz mladých reformovaných – Fial Reformátusok Szövetsége

Cím: Hlavná 50, 076 52 Strážne (Örös).
Jogi forma: občianske združenie (polgári társulás).

IČO: 31958273

Ústredie diakonie Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku – Diakóniai Központ

Cím: Jókaiho 34, 945 01 Komárno (Komárom). Jogi forma: účelové zariadenie cirkvi a náboženskej spoločnosti (egyházi közhasznú szervezet).

IČO: 42045606

RE-MI-DIA n.o. – Reformovaná misionária diakónia

Cím: A. Sládkoviča 6233/7, 071 01 Michalovce. Jogi forma: nezisková organizácia poskytujúca všeobecne prospešné služby (közhasznú szolgáltatást nyújtó nonprofit szervezet).

IČO: 35581620

„Ez volt március 15-e. Eredményei olyanok, melyek e napot örökre nevezetessé teszik a magyar történetben. Események folytatásának ez közönséges volna, kétségkívül, de tekintve annak, ami volt, kezdetnek: nagyszerű, dicső. Nehezebb a gyermeknek az első lépést megtennie, mint mérföldeket gyalogolni a meglett embernek” (Petőfi).

Ennek jegyében zajlott a mi kis közösségünkben, községünkben a március 15-ei ünneplés, amit március 13-án, vasárnap tartottunk a templomkertben a kopjafánál. Az ünnep szervezői a református gyülekezet, az MKP helyi szervezete, a Szalóka polgári társulás és a Csemadok helyi szervezete voltak.

Az ünnep verssel kezdődött, amit **Kovács Róbert** adott elő. Majd a megemlékezést **Vanyo Mária**, a Szalóka polgári társulás elnöknője nyitotta meg, utána **Máté Gábor** szavalata következett. Aztán ün-

Diakóniai iroda nyílt Királyhelmeceken Amikor az igény és a lehetőség egymásra talál

Komárom után márciustól már Királyhelmeceken is van irodája a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Diakóniai Központjának, amely a református egyházközség részben még felújítás alatt lévő egykori iskolaépületében kapott elhelyezést.

A Királyhelmecei Református Egyházközség a rendszerváltás után kapta vissza egykori iskolaépületét, de a teljes felújításhoz csak két évvel ezelőtt tudott hozzáférni a gyülekezet. Már a felújítás tervezésekor is az volt az elképzelés, hogy a munkálatok elvégzése után a gyülekezeti ingatlan szolgálja az egyházközséget, de szükség szerint akár nagyobb közösségeinket is. Bár még a bővítéssel együtt járó épületfelújítás nem fejeződött be teljes egészében, de az egykori iskolaépület meg-lévő és már felújított helyiségei élettel telhetnek meg.

Ahol mindig történik valami Szalócon program program hátán

nepi beszédet mondott **Ferencz Tamás**, az MKP és a Csemadok helyi szervezetének az elnöke, presbiter. A Szalóka társulás éneklőcsoportja után **Rákay Dávid**, **Hurák Noémi**, **Nagy Péter** és **Kovács Krisztián** szavaltak. (A szavaló fiatalok mind a gyülekezetünk konfirmandusai.) A műsort **Bravis Adrián** kishittanos verse zárta. Több szervezet és magánember is megkoszorúzta a kopjafát.

Az ünnepi istentisztelet alatt megtelt a kicsiny templomunk. Igehirdetéssel gyülekezetünk lelkipásztora, **André János** lelkipásztor szolgált, amit szeretetvendégség követett a községi hivatal tanácstermében. Örömmel tudatom, hogy ötvenhatan vettek részt a szép megemlékezésünkön. Majdnem még egyszer annyian, mint a tavalyi ünnepünkön! Nagyon jó, hogy ébrednek magyarságunk! És ébredjék is, nem szabad elvesznünk, elfogynunk!

Mindezért pedig Istenünké, a mi Urunké legyen a hála és dicsőség!

2015-ben anyaegyházközségünk szerződést kötött a svájci HEKS segélyszervezettel, hogy bekapcsolódik a szervezet azon projektjébe, amely anyagilag támogatja a cigány fiatalok felzárkóztatását. Több megvalósult alkalom van már a háttunk mögött. De Istennek hála, a projekt folytatódik még ebben az esztendőben és jövőre is.

Folytatódik Szalócon a zene-tanulás gyermekek és fiatalok részvételével minden héten pénteken. A zeneoktatók: **Vidinszky István** mérnök, gondnokhelyettes és **André János** lelkipásztor. Vígelték **Vanyo Mária** pedagógus vezetésével foglalkozások zajlanak a Kálvin Házban.

Beindítottuk a kézműves-foglalkozásokat. 2016. március 19-én volt az első ilyen, melynek témája a húsvét volt. A foglalkozás vezetői a Gömöri Kézművesek voltak. Összesen 48 gyermek és felnőtt vett részt. Öröm volt nézni, hogy milyen érdeklő-

déssel foglalkoztak a gyerekek és tanul-tak ajándékokat készíteni.

Mindezért is Urunké Istenünké legyen a dicsőség!

Borzy Bálint

lyi koordinálásában, de az új programok indításában is sokat tud majd segíteni.

A Diakóniai Központ szeretné elindítani a házi-gondozói szolgáltatást, amely szolgálat koordinálását egyházmegyei, regionális szinten ugyancsak a királyhelmecei diakóniai iroda látná el. Bízunk abban, hogy ez a törekvésük lehetővé válik, és a helyi iroda mindazok segítségére tud lenni, akik gondozóként az arra rászorulókat segítenék.

A házi gondozói szolgálattal kapcsolatban a Diakóniai Központ királyhelmecei munkatársa, **Lengyel Erika** szolgáltat információt a Fő utca 47. szám alatt található épületben, vagy a következő telefonszámon: 0905/825 710. A szolgálat segítésére a Diakóniai Központ akkreditált tanfolyamot is indít, amellyel kapcsolatban ugyancsak a fenti elérhetőségen lehet információt kérni.

Bízunk abban, hogy a Diakóniai Központ kihelyezett irodája sokaknak tud a segítségére lenni, és segítség tud majd lenni az egyházközségek diakóniai terveinek, elképzeléseinek a megvalósításában is.

Molnár István

Minden jó, ha jó a vége! Bibliismereti verseny Gömörhorkán

A gömöri egyházmegye idei bibliismereti versenyének a témájáról, a Bírák könyvéről, nem igazán mondható el, hogy jó lenne a vége. Viszont a jubileumi, 5. bibliismereti versenynek igen csak jó vége lett! Tanúsíthatja ezt az a majd' százötven versenyző, akik negyvenhét csapatban, huszonkét gyülekezetben készültek lázasan, heteken át, erre a szombati napra.

A versenynek idén is a gömörhorkai kultúrház adott otthont. A napot ezúttal is a mi Urunk dicsőítésével és az Ő igéjére való figyélssel kezdtük. A dicsőítésben a rimaszombati gyülekezet ifis csapata vezetett bennünket, Isten szavát pedig Nagy Ákos Róbert esperes tolmácsolta nekünk.

Az előző évekkal ellentétben ezúttal hat (korábban öt) kategóriában zajlott a verseny, megoldoztatva gyerekeket és

felnőtteket egyaránt. Gyerekeket és felnőtteket, hisz a legfiatalabb versenyző hat, a legidősebb pedig nyolcvannyolc

senye ötéves lett. Mint egy igazi szülinapi bulin, itt is volt egy kis nosztalgia, majd pedig megérkezett a torta is.

PÁLHEGYI FERENC (1935–2016)

Pálhegyi Ferenc gyógypedagógus, majd pszichológus diplomát szerzett. Feleségével elindították a **Bibliai Házassággondozó Szolgálatnak**. Ennek a területnek elismert szakembere lett, számos könyvet írt, és több száz előadást tartott, többek közt egyházunkban is többször adott elő.

Úgy gondolom, minden szülő vágya, hogy halála után az élete példáját követendőnek tartsák a gyermekei. Pálhegyi Ferencnek ez sikerült. Lánya, Brouwer Pálhegyi Krisztina, akinek immár hónapok óta közöljük a kamaszok nevelésével kapcsolatos gondolatait, egy magánlevélben így fogalmazott édesapja halála után: „Most nagyon fáj a szívem, de vigasztaló, hogy apukám, ahogy élt, úgy halt meg, és bizonyos, hogy találkozunk, mert ez Jézus életén, halálán és feltámadásán múlik, nem rajtunk. Papa az utolsó földi pillanatáig szolgált és szeretett – nagy gazdagság, hogy ilyen közelről ismerhettem. Örömmel ment haza. Igen, ahogy írod, érdemes a nyomában járni, mert ő valóban Jézus nyomában járt.”

Életéről hálaadással emlékeznek családja, barátai, tanítványai, munkatársai és a gyülekezet körében 2016. április 24-én, a 15.30-kor kezdődő istentiszteleten a budapesti pasaréti református templomban.

Emléke legyen áldott!

–kis–

éves volt. A verseny négy, egyenként huszonöt perces fordulóból állott. Mindegyik fordulóban más feladatlapot töltöttek a versenyző csapatok, így gyűjtögetve pontjaikat.

A verseny és az ebéd után minden csapatnak lehetősége nyílt arra, hogy lefényképezkedjen a Haród-forrásnál, azaz az idei bibliismereti versenyre tervezett és épített díszletben. Ezt követően közösen ünnepeltük meg, hogy a gömöri egyházmegye bibliismereti ver-

A nap utolsó állomása a kiértékelés volt, ahol minden csapat megtudhatta, hogy összegyűjtött pontjai arany-, ezüst- vagy bronzsávot értek-e.

Így nézett ki röviden a verseny napja. De mindez csupán a hozadék, mert a bibliismereti verseny legjava egyértelműen a felkészülés. Az az időszak, amikor gyerekek és felnőttek összejönnek és Isten gondolatait, akaratát, szavait kutatják, tanulmányozzák és tanulják.

Szarvas László

ID. IBOS DEZSŐNÉ (1938–2016)

Életének 79. évében elhunyt id. Ibos Dezsőné, szül. Czakó Júlia. Temetése 2016. február 17-én, 14.00 órakor lesz a losonci temetőben.

Koppantak komoran a gyászjelentés szavai. Életem meghatározóan fontos időszakában, négy éven keresztül naponta találkoztunk: a rozsnói gimnáziumban az osztályfőnöknöm volt. Matematika-fizika szakos diplomáját Pozsonyban szerezte, és felesége lett egy református lelkésznek. Nem lehetett egyszerű. Az elmúlt rendszer nem díjazta, ha valakinek az életrajzába valami klerikális elem vegyült. Pláne nem Gömörben! Pláne nem Rozsnón!

A tanárnő február 14-én átlépett az öröklétbe, élete emlékké változott. Más dimenzióba került, ahol az egyenletekre és a fizikai kísérletekre úgy gondolom, nincs szüksége (bár, ki tudja...), megpihenhet. És találkozhat. Hiszem, hogy öröme teljes lett, ott: Jézusnál. Emléke legyen áldott, az Őt gyászolóknak pedig Isten adjon békességet és erőt!

Kis Lucia

Zsinati Tanács. Március 11-én Rimaszombatban zajlott a Zsinati Tanács rendkívüli ülése, amelyen foglalkozott egyrészt a Zsinat által 2012-ben létrehozott eseti bizottság jelentésével, amely összefoglalja egyházunk szlovák ajkú egyházmegegyében az egyes vezetők és egyháztagok törvénytelen lépéseit egyházunknak a Magyar Református Egyházhoz való csatlakozásával kapcsolatban, másrészt foglalkozott a közalapi járulékot nem fizető gyülekezetek dologával.

Esperes-gondnoki értekezlet. Rimaszombatban március 12-én az esperes-gondnoki értekezleten beszámolókat hangzottak el az egyházmegegyék életéről, ki lettek jelölve az egyházmegegyei közgyűlések időpontjai, szó volt a Budapesten 2016. július 7-e és 10-e között megrendezésre kerülő Keresztyének Találkozójáról, a Reformáció 500. évfordulójának megünnepléséről, a Beneš-dekrétumok által elvett ingatlanok újbóli összeírásáról, valamint a készülő új törvényekről.

Március 15-e. Fazekas László püspök március 15-én a magyar nagykövetség meghívására részt vett a magyar szabadságharc 168. évfordulója alkalmából tartott koncerten a Szlovák Rádió koncerttermében, valamint az azt követő fogadáson. Március 16-án Eperjesen, az Evangélikus Kollégiumban zajlott az a szép ünnepség, melyet a magyar szabadságharc és forradalom 168. évfordulója alkalmából szerveztek meg. Az ünnepséget Szesztay Ádám, Magyarország kassai főkonzulja szervezte. Jelen volt a Magyarországi Evangélikus Egyház küldöttsége Fabiny Tamás püspök vezetésével, Egyetemes Egyházunkat Fazekas László püspök, Géresi Róbert püspökhelyettes és Molnár Sándor zsinati főtanácsos képviselték. Az ünnepi megemlékezés a vendéglátó Szlovákiai Ágostai Hitvallású Evangélikus Egyház Keleti Egyházkerülete püspökének, Slavomír Sabolnak a köszöntőjével kezdődött, ahol magyar állami ki-

Program az SJE RTK-n

Május 4-én a Tiszti Pavilonban előadást tart dr. Bóna Zoltán, a Theológiai Szemle főszerkesztője, református lelkipásztor A migránskérdés ökumenikus megközelítése címmel.

Május 12-én a Tiszti Pavilonban vallástudományi nemzetközi tudományos konferencia lesz, melynek keretén belül együttműködési megállapodás aláírására is sor kerül a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen.

tüntetést kapott Jozef Kuziak, Margonya polgármestere, aki jelentős erkölcsi támogatást nyújtott a Desseffy Arisztid honvédtábornok aradi vértanú sírboltjának felújítási munkálataihoz. A nyíregyházi és az eperjesi gimnázium között együttműködési szerződést írtak alá, és így a két gimnázium az „500 protestáns iskola ünneplje az 500 éves reformációt” mozgalomba is közösen tud majd bekapcsolódni. Az ünneplő közösség az épületben elhelyezett Kossuth Lajos emléktáblát is megkoszorúzta. Énekekkel a nap folyamán a kassai magyar gyülekezet Laudate Dominum énekkarra szolgált.

Tudományos Tanács. Március 18-án az SJE Református Teológiai Kar Tudományos Tanácsa tartotta ülését Fazekas László püspök részvételével.

Pályázat

A Negyedi Református Egyházközösség a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház 3/2012-es számú, a lelkészek választásáról szóló törvénye 6. § (2) bekezdésével összhangban pályázatot hirdet a megüresedett első lelkészi állás betöltésére. A gyülekezet – melynek a liturgiában használt nyelve a magyar – a lelkésznek biztosítja a teljes gyülekezeti fenntartású lakhatást, az egyéb juttatásokat pedig díjlevélben határozza meg. A gyülekezet elvárja a gyülekezeti lelkészi szolgálattal járó általános szolgálatok teljes körű és önálló ellátását. Pályázhatnak mindazon lelkészek, akik teljesítik a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház általános érvényű belső jogszabályai idevonatkozó rendelkezéseit. A gyülekezet örömmel venné, ha a pályázó lelkész hitét szeretetben megélő, lehetőleg házaspár, az ifjúsággal örömmel foglalkozó, jól éneklő, a közéletben aktív és a kulturális életben pedig tevékeny személy lenne. Benyújtandó dokumentum: részletes szakmai önéletrajz a lelkészi szolgálatban eltöltött évek feltüntetésével, valamint pár pontban felvázolt tervek és célkitűzések a gyülekezetépítéssel kapcsolatban.

Pályázati határidő: **2016. április 30.**

A meghívással megbízott gondnok neve és elérhetősége: Gyöpös Sándor – 0915/402 491; Izsák József – 0905/595 541. A pályázatot magyar nyelven az alábbi címre kell beküldeni: Református Lelkészi Hivatal, 925 85 Neded 824.

A borítékon kérjük feltüntetni: „Pályázat”.

Tájékoztató. Géresi Róbert püspökhelyettes, Molnár Sándor főtanácsos, valamint Fazekas László püspök március 29-én, 30-án és 31-én Komáromban, Gömörhorkán és Királyhelmeceken információs beszámolót tartottak azon gyülekezetek vezetőinek, amelyek az egyházmegegyei tanácsok javaslata alapján részesülnek a Magyar Kormány által az egyházunknak nyújtott támogatásból.

A Pátria rádió református műsorai:

Május 1-jén, a 7.05-kor kezdődő egyházi műsorban Szabóné Híres Erzsébet sókszelőcei lelkipásztor szól a hallgatókhoz.

Május 15-én, pünkösdvasárnap 10.30 órakor ünnepi istentisztelet közvetítésére kerül sor a királyhelmecei református templomból. Igét hirdet Molnár Elemér lelkipásztor. Az ige- és a liturgia szolgálatát Molnár István és Molnár Éva lelkipásztorok végzik.

Május 29-én, a 7.05-kor kezdődő Világosságban Molnár Zsolt csicserei lelkipásztor magyarítja az igét a hallgatóknak.

A Világosság másnapi (hétfői) ismétlésének kezdési időpontja: 13.05.

(A műsor a közvetítést követő naptól meghallgatható a Sola rádió honlapján is: <http://refradio.eu/radio/sola/>)

Szerkesztő-műsorvezető: **Iski Ibolya**

KÁLVINISTA SZEMLE

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház hivatalos lapja. A kiadó címe:

Jókai u. 34., 945 01 Komárno.

Cégbejegyzési szám: 00179191

Megjelenik havonta.

Főszerkesztő: Fazekas László

Szerkesztő: Kis Lucia

Titkár és lapterjesztő: Kis Lucia

Előfizethető a református lelkészi

hivatalokban és a szerkesztőség címén.

Előfizetési díj: egy (kalendáriumi) évre 4,20 euró.

A lapterjesztést a szerkesztőség végzi:

930 10 Dolný Štál (Alistál) 386.

E-mail: ksz@reformata.sk

Telefon: **031/55 90 141** (egyben fax és üzenetrögzítő is)

A kéziratokat nem őrizzük meg, nem küldjük vissza, rövidítésük és szerkesztésük jogát fenntartjuk. A tudósítások teljes terjedelemben megtalálhatóak a www.reformata.sk honlapon.

Nyomdai előkészítés: Kis Lukács

Nyomja: Reproffset, Dunaszerdahely

ISSN: 1335-7298

Nyilvántartási szám: EV 3628/09